ततः स कलहं कुर्वन् बद्ध्वा सुहृदनुद्रुतः
पाषाणघातदायी 'इति राजायं तैर् अनीयत । 167
मालवात् कथम् आनीय कन्याकुब्जे ऽत्र मूलकं
विक्रीणीषि सदा 'इत्य् एष पृष्टो ऽस्माभिर् न जल्पति । 168
हन्ति प्रत्युत पाषाणैर् इत्य् उक्तस् तैः शठैर् नृपः
तत् तद् अद्भुतम् अप्राक्षीत्, ततस् तत्सुहृदो ऽब्रुवन् । 169
अस्माभिः सह यद्य् एष प्रासादम् अधिरोप्यते,
तद् एतत् कौतुकं देव कृत्स्नं जल्पति, न 'अन्यथा । 170
तथा 'इत्य् आरोपितो राज्ञा सप्रासादो ऽस्य पश्यतः
उत्पपात स मन्त्रेण सद्यः सुन्दरको नभः । 171
समित्रस् तेन गत्वा च प्रयागं प्राप्य च क्रमात्
श्रान्तः कमपि राजानं स्नातुं तत्र ददर्श सः । 172
संस्तभ्य च 'अत्र प्रासादं गङ्गायां खान् निपत्य च
विस्मयोद्वीक्षितः सर्वैस् तं राजानम् अभ्यगात् । 173
कस् त्वं, किं च 'अवतीर्णो ऽसि गगणाद् इति तेन सः
राज्ञा प्रश्नेण पृष्टः सन् एवं सुन्दरको ऽब्रवीत् । 174
अहं मुरजको नाम गणो देवस्य धूर्जटेः,
प्राप्तो मानुषभोगार्थी त्वत्सकाशं तदाज्ञया । 175
तच् छ्रुत्वा सत्यम् आशंक्य शस्याढ्यं रत्नपूरितं
सस्त्रीकं सोपकरणं ददौ तस्मै पुरं नृपः । 176

Digitized by Google